

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2016 r. w Gliwicach

sprawy J. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 17 grudnia 2015 r. **nr** (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od 22 grudnia 2015 r.,

2. zasądza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Grażyna Łazowska

VIII U 236/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 grudnia 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. D. prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. ponieważ nie udowodnił on 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, a jedynie 1 rok i 4 miesiące. Organ rentowy nie zaliczył do pracy w warunkach szczególnych okresu pracy odwołującego w Hucie (...) od 17 września 1977 r. do 31 sierpnia 1997r., z uwagi na fakt, iż pracodawca w świadectwie pracy w warunkach szczególnych z dnia 25 listopada 2015r. określił stanowisko zajmowane przez odwołującego jako pracę tokarza, zaś prace związane z remontami urządzeń na wydziałach będących w ruchu, objęte ww. rozporządzeniem, ubezpieczony wykonywał nie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a jedynie okresowo.

W odwołaniu ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do emerytury. Podniósł, iż w okresie spornym rzeczywiście wykonywał pracę w warunkach szczególnych, jednakże pracodawca nie wypełnił rzetelnie świadectwa pracy w warunkach szczególnych w zakresie zajmowanych przez niego stanowisk.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony ukończył 60 lat życia (...), nie jest członkiem OFE, na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze ponad 25 lat oraz stażem pracy w warunkach szczególnych wynoszącym 1 rok i 4 miesiące.

Od momentu zatrudnienia w Hucie (...) odwołujący wykonywał prace na wydziale remontowo-mechanicznym. Proces produkcyjny w hucie odbywał się na jednej hali. Pracownicy za pomocą różnego rodzaju suwnic (suwnice właściwe, wsadzarki, suwnice innego rodzaju) dokonywali obróbki surowca w postaci złomu z dodatkami. Początkowo, surowiec był przenoszony suwnicami na ławy. Następnie przy pomocy wsadzarek surowiec był wsadzany do pieca. Po wytopie, z drugiej strony pieca znajdowały się kadzie do których spływała surówka. Kadzie były podkładane przy użyciu suwnic. Pełne kadzie również przy użyciu suwnic były przenoszone nad wozy, przechylane i opróżniane z surówki. W dalszej kolejności wozy transportowały surówkę na inną halę.

Początkowo ubezpieczony pracował na tym wydziale jako tokarz, następnie został przeniesiony do pracy w brygadzie zajmującej się usuwaniem awarii oraz remontami suwnic na terenie zakładu. Praca ta była wykonywana tylko na stalowni, gdyż tam najczęściej dochodziło do różnego rodzaju awarii, zwłaszcza wsadzarek. Wydział posiadał magazyn, w którym pracownicy przechowywali narzędzia i części zamienne. W stalowni byli zatrudnieni także ślusarze, którzy zajmowali się dorabianiem części. W wydziale remontowym byli zatrudnieni tokarze i był tam warsztat, w którym zajmowali się wykonywaniem swojej pracy. Po otrzymaniu zlecenia dokonania konkretnej naprawy brygada, w której pracował odwołujący wykonywała naprawę w sposób ciągły, do momentu usunięcia usterki. Pracę tę wykonywano w systemie czterobrygadowym, podczas gdy oddział był w ruchu – na czas usuwania awarii produkcji nie wstrzymywano. Zakresowi pracy brygady naprawczej podlegało około 30 suwnic na terenie zakładu pracy. Odwołujący i jego współpracownicy otrzymywali dodatek za pracę w warunkach szczególnych oraz dodatkowy urlop.

W spornym okresie odwołujący wykonywał wyżej opisane prace stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przez całe dniówki, nie był delegowany do prac innego rodzaju.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków K. M., J. W. oraz przesłuchania ubezpieczonego (zapis rozprawy z dnia 25 maja 2016 r., minuty od 6.16 i nast.), akt organu rentowego, a także akt osobowych ubezpieczonego i ww. świadków.

Wymienione wyżej dowody Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Wyjaśnienia odwołującego oraz zeznania świadków są logiczne, wzajemnie się pokrywają i uzupełniają, a dodatkowo korelują z zapisami w aktach osobowych, przedstawiając łącznie rzeczywisty przebieg pracy i zakres obowiązków odwołującego w spornym okresie.

W konsekwencji, Sąd uznał, że zgromadzone dowody są kompletne i pozwalają na czynienie na ich podstawie ustaleń co do stanu faktycznego, a następnie – na rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych [Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.] prawo do emerytury ma ubezpieczony urodzony po 31 grudnia 1948 roku, który:

- ukończył 60 lat,

- udokumentował do dnia 31.12.1998 r. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym co najmniej 15 lat zatrudnienia przy pracach wymienionych w wykazie A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.),
- nie przystąpił do OFE albo złożył wnioszek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

Po myśli § 2 ust. 1 i 2 w/w rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie

Okoliczność sporna w rozpoznawanej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganego 15 – letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

W wykazie A, dziale XIV, poz. 25 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wymienione zostały – „Bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie”.

W ocenie Sądu, przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że w okresie spornym ubezpieczony jako członek brygady naprawczej wykonywał stale i w pełnym wymiarze prace przy naprawie różnego rodzaju suwnic, co wypełnia dyspozycję ww. opisanej pracy w warunkach szczególnych. Okoliczność tę potwierdziły słuchane w sprawie osoby oraz ich dokumentacja osobowa. Odwołujący w okresie spornym rzeczywiście wykonywał pracę wyżej opisaną, nie zaś pracę tokarza, jak wskazał w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych pracodawca.

Nawet gdyby ubezpieczony nie przedstawił świadectwa pracy w warunkach szczególnych za sporny okres, to wskazać należy, że w postępowaniu odwoławczym przed sądem nie obowiązują ograniczenia dowodowe, występujące w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym. Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.12.2006 r., I UK 179/06, LEX nr 342283). Jak to już wyżej podniesiono, w ocenie Sądu ubezpieczony w toku postępowania wykazał, że w spornym okresie wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

W konsekwencji uznania, że ubezpieczony legitymuje się wymaganym 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, stwierdzić należy, że spełnia on wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o przytoczone przepisy prawa i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust 2 i § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2015r. poz. 1800 ze zm.) w punkcie drugim orzeczenia.

(-) SSO Grażyna Łazowska